משפחתי

אוצרת: ד"ר ירדן שטרן

המשפחה הישראלית, ייחודיותה וחשיבותה, היוו מושא מחקר ועניין כבר מאז קום המדינה. חוסר היציבות הפוליטי המתמשך באזור יצר מציאות שבה המדינה וגבולותיה מעורערים תדירות. לעומת (ואולי אף בדיוק בגלל) זאת, המבנה המשפחתי התבסס בחוויה הישראלית כמסגרת יציבה ומשמעותית, איתנה ובעלת חשיבות קונקרטית ומטפורית. תקופת המלחמה חידדה כיצד המבנה המשפחתי הישראלי חוצה את הגבולות הביולוגיים המוכרים המגדירים משפחה, ומתרחב למערכת ארגונית ואורגנית הפועלת ביעילות ובנחישות. במקומות שבהם המדינה לא הצליחה לספק מענה, המשפחה, במובן הרחב ביותר של המילה, לקחה על עצמה תחומי אחריות לאומיים, כגון השגחה, טיפול ודיור. התערוכה "משפחתי" בוחנת את המשפחה הישראלית כמושג לאומי ואישי, מייצג אך גם יוצא דופן, אינדיבידואלי וקולקטיבי, בעבודות אמנות שמותחות את גבולות העמידות והאלסטיות של המבנה המשפחתי הקלאסי.

התהליך הקבוצתי החל עוד לפני פרוץ המלחמה. בעוד שהחזון והרצון האוצרותיים המקוריים היו כרוכים בשיח על הקשר המורכב בין המשפחה והמדינה, לכל אחד.ת מן האמנים.ות המשתתפים.ות היה חופש מלא לקחת את המושג לפענוח האישי שלהם.ן. תוצרי התהליך יוצרים פסיפס חוויות שמתכנס לתערוכה שאינה מתיימרת להיות מוחלטת או שלמה, אלא לייצג רגעים שאפשר להזדהות עימם, רגעים פרטיים אך גם מוכרים. האמנים.ות פנו למשפחות שלהם — חלקם באופן ישיר, דרך השתתפות פעילה של בני משפחה או בשימוש בארכיון המשפחתי, וחלקם באופן רוחני, דרך בחינה אינטלקטואלית או פילוסופית של המושג — כדי לחקור כיצד היחידה הזאת מתגבשת, יוצרת היסטוריות ופנטזיות ומעניקה משמעות לחייו של הפרט המוצא את עצמו נפרד מהקולקטיב.

המשמעות הכפולה של "משפחתי" משרטטת את תוואי התערוכה: מחד, התערוכה עוסקת בתורשה, במה שניתן ולא מבחירה, בחברתי והביולוגי המגדירים תא משפחתי מהו; ומאידך, היא מקדמת הגדרה סובייקטיבית ואישית של מה נחשב למשפחה ולמשפחתי, מה מגדיר קרבה ושייכות מעבר להגדרות קונבנציונליות או תפיסות היסטוריות. כיצד זהויות אינדיבידואליות שונות מייצגות זהות קולקטיבית ומשפחתית? כיצד מתפתחת המשפחה ומשתנה לצד ולאור מציאות פוליטית לא ידועה? בתוך כך, גם הישראליות עצמה הופכת למושג רחב ונתון לפרשנות האמנים.ות המתייחסים אליו דרך מגוון עדשות ביקורתיות. "משפחתי" חוקרת את מבנה המשפחה דרך שלל מדיומים תוך כדי שהיא שואלת כיצד אמנים חווים ומייצגים את המרחב המשמעותי והאינטימי הזה בצורה אמנותית וביקורתית, אשר משקפת את המציאות הישראלית העכשווית והמורכבת.

איתמר בוחניק

הטקסט המופיע בעבודתו של איתמר בוחניק נלקח מהודעה שקיבל מסבתו כחודש לאחר פרוץ המלחמה, אחרי שגילתה כי הוא נמצא במערכת יחסים עם בחור נוצרי ממוצא פלסטיני בשנתיים האחרונות. בעבודה "אוהבת אותך ואמשיך לאהוב", מאניש בוחניק את התגובה הקשה של סבתו. הוא בוחן את מהות הקשר ביניהם ואת הפער הבין דורי בתפיסה של קשר משפחתי ואינטימי. במקום לקבור את המסרים הבעייתיים והחשוכים של סבתו, החליט בוחניק להציג אותם כשלטי חוצות או פשקווילים. הוא בחר בסגנון ישראלי במיוחד ויצר חיקוי מוגזם של אסתטיקת הסטיקר על ידי שימוש בתמונות אקראיות, פונטים משתנים וסמלים יהודיים. בכך יוצר בוחניק הנגדה בין המילים המכאיבות של סבתו לבין נלעגות ומוגזמות ויזואלית.

סטיקרים היו דרך התקשורת העיקרית בין בוחניק וסבתו, והקפיצה מתקשורת שטחית ומנומסת לדרישה אסרטיבית לפרידה מבן זוגו גרמה לו להבין כי הם חושבים על משפחה בצורה שונה לחלוטין. בעוד שהבחירה האסתטית מעוררת תחושת שעשוע, התוכן המכאיב והמאשים לא מאפשר לצופה להישאר אדיש. לצד מפגן של הומופוביה ושלל דעות קדומות, מבטאת סבתו של בוחניק גם אהבה ודאגה רבה לנכדה — סתירה אנושית ועשירה באמביוולנטיות, קו עדין המתקיים במשפחות הכי טובות. לאחר מספר חודשים יישרו בוחניק וסבתו את ההדורים, לא מתוך הסכמה או בוויכוח קולני, אלא בעקבות הבהרה כי האפשרות היחידה היא קבלה והכלה. כך חזרו לתקשורת הרגילה ביניהם, שליחת סטיקרים המאחלים "שבת שלום" ו"שבוע טוב".

דן דן בשי

בעבודתו מציג דן דן שמעון בשי שיתוף פעולה בין הגברים למשפחת בשי, שכל אחד מהם משתמש ביכולותיו היצירתיות בעבודה משפחתית משותפת. במחשבה על השושלת הגברית הפרטית שלו, הבין בשי כי במשפחתו, לא רק שמות עוברים בירושה (כותרת העבודה מהדהדת את המנהג המשפחתי להעביר שמות אמצעיים בדילוגים דוריים, משמעון ליוסף, מיוסף לשמעון), אלא גם נטייה אמנותית ויד חופשית ביצירה.

עבודת הרצפה שמציג בשי מדמה שטיח ביתי ורב־שכבתי, שבו כל רובד הוא מחווה ותרומה של בן משפחה שמגייס לטובתה את ההתמחות האמנותית הייחודית שלו. סבו של בשי נהג לטייל ברחבי הארץ ולצייר את נופיה, וכך השכבה הראשונה היא ציור בצבעי מים על בד במחווה ליצירותיו, המשמש כבסיס יציב שעליו בנו ויבנו יתר בני המשפחה. אביו של בשי, אדריכל במקצועו, שירטט על הבד המצויר אזורים שונים מבית ילדותו של האמן ויחד האב והבן גוזרים את החלקים השונים ומדביקים אותם על עץ לבוד, כשהם מעוררים את הזיכרון לחיים ומעניקים לו צורה תלת־ממדית. בשי עצמו החליט ליצור מסגרת ליצירה, כמטפורה לתפקיד שאותו הוא ממלא עבור משפחתו, בחיי היומיום וכן ביצירת העבודה הזו. בנו אריאל בן ה־3, הצעיר בשושלת, מקבל מאביו חופש ליצור ולבנות, לצבוע ולקשט במסגרת המבנה והבסיס שניסחו עבורו אבותיו. העבודה מנציחה את הגברים לשושלת בשי ומציבה את המחשבה היצירתית כירושה אינטימית הקושרת אותם יחדיו.

סוהיילה אבו הדבה מונייר

סוהיילה אבו הדבה מונייר חוקרת אינטימיות משפחתית מתוך התמקדות במגע עדין, שמשוחזר ומקבל נוכחות פיזית באמצעות אובייקטים שהיא מציבה בחלל התערוכה. קרובי משפחה מרחבי הארץ והעולם שולחים תמונות חתונה לסבתה של אבו הדבה מונייר, שמארגנת אותן באלבומים משפחתיים. האמנית מתמקדת בפרט מתוך אחת מהתמונות הללו שמצאה בבית סבתה: כף יד יוצאת מתוך שמלת מלמלה לבנה ומונחת בעדינות בכף יד גדולה היוצאת מתוך חליפה מהודרת. זהות הדמויות נותרת בסימן שאלה, פניהן נותרו מחוץ לעבודה, אך הקרבה המשפחתית, הפיזיות והסמליות מובילות את המהלך האמנותי. אבו הדבה מונייר שולפת את זוג הידיים המוחזקות מההקשר המקורי, מגדילה אותן לגובה מטר וחצי והופכת את הדימוי לגליל. ממש כמו כפות הידיים הנתונות זו בזו, קצוות הנייר שעליו מודפס הדימוי משחזרות את המגע האינטימי.

הדפדוף באלבומים העלה אצל אבו הדבה מונייר תהייה: מה קורה כשהאלבום נסגר והדימויים המצולמים פוגשים אחד את השני, פנים אל פנים? כל עמוד הופך למעין ציר, דלת שפתיחתה וסגירתה יוצרות חיבורים ומגעים חדשים. מחשבה זו הובילה אותה לדימוי של ידיות דלת, שאותן יצקה באלומיניום: ארבעה זוגות של ידיות הממוקמות בגלריה בניסיון להעניק לאובייקט יומיומי משמעות חדשה. העדר הדלת מאפשר לנו להבחין במנגנון עדין ובמגע נוסף שלרוב נסתר מעינינו, כאשר החיבור בין שתי הידיות הופך למערכת סימביוטית של קרבה. המגע העדין משוחזר גם בהצבת העבודות הפזורות בחללי התערוכה: כאשר הן בהישג יד האחת מן השנייה, נוצר מגע אינטימי בין עבודתה של אבו הדבה מונייר לשאר העבודות בתערוכה, כזה המתאפשר רק בחיק משפחה.

תודה לנועה ארביב על הסיוע ביציקות.

אור דוד

במיצב וידאו יוצרת אור דוד מזבח לאמהות שהיו והלכו, לארבע האמהות שעיצבו את חייה בנוכחותן ובעזיבתן. בצד אחד של החלל ממוקמים שלושה מסכים שעליהם מוקרן וידאו בלופ מתמשך. כל מסך מוקדש לאינטראקציה של דוד עם דמות אימהית שעיצבה את חייה, שהייתה בסביבתה והשפיעה עליה. אמה הביולוגית שנפטרה מיוצגת על ידי הבית שבו גידלה את האמנית, שמצולמת עומדת מחוצה לו, רצה מסביבו, מנסה לתקשר עם הריק והכאב שהיא מנסה למלא. בשתי ההקרנות האחרות דוד מבצעת כוריאוגרפיה אינטימית עם דמויות נשיות מבוגרות: היא רצה אליהן והן מפספסות אותה, היא רצה שנית ונחסמת בגופה, הן עומדות איתנות, מסובבות את גבן אליה אבל ניכר שהן עדיין מגנות עליה, מכילות אותה. חיבוק אוהב ואינטימי מחבר את דוד אל דמויות האם הנוכחות.

בהקרנת וידאו על הקיר מול מסכי המזבח, אנו מוצאים את דוד ביער ירושלים, שבו היא מגלה עצמה, מוכפלת. לוס נוואי, מטפלת ומורה רוחנית של דוד שנפטרה במפתיע, היא שלימדה את דוד את הלקח החשוב ביותר: להיות האמא של עצמה, למצוא את החיבוק וההכלה האימהית בתוך תוכה. שלא כמו בערוצי הווידאו האחרים בעבודה, בהקרנה זו נכללת אנימציה, כאשר נהר של כאב מופיע לפתע ביער הירוק, מטביע את דוד באבל ויגון. היא לא נכנעת לנהר אלא שוחה בו ובולעת את כולו, משלימה עם התוגה ומוצאת את הכוח לקבל את

האובדן. דוד מקדישה את העבודה לזכרה של לוס וללקח החשוב שלימדה אותה בנוכחותה ובלכתה.

צילום: אסי בלישה ואלון אבידר | עריכה, אפטר ואנימציה: חנן אופנר | תודה מיוחדת לעידית לוי, ניתה קלוזנר, לוס נוואי, שני שרמן וגבריאלה דקלו דור.

רז שעיבי

מדף ספרים עמוס מוצב באמצע הגלריה. המדף הוא לא רק בממדי אדם אלא גם נוצר בדמות יוצרו. מי שמכיר את רז שעיבי יודע שהוא מזוהה עם רעמת התלתלים והזקן שמעטר את פניו. כמחווה עצמית החליט שעיבי ליצור מדף ספרים בדמותו, כך שפאות המבנה המחזיקות את המדפים עוצבו בהשראת הסילואטה שלו: צד אחד שחור והשני חשוף, שניהם מעט שרוטים וחבולים. כך הופך שעיבי את עצמו למבנה יציב ומכיל, הפרשנות שלו לפטריארך, אב המשפחה שעומד בראש ומחזיק את כולם ואת הכול יחד. המדפים עמוסים בשלל חפצים מלאי הומור ומשמעות, שהופכים להיות האובייקטים שמגדירים אותו, השוכנים במוחו ובגופו ופתוחים לעיון הצופה. גביע "מקום ראשון בטייחות" מונח לצד תיק עור מלא בחול קינטי; על יד מספר ספרים שיצר בעצמו מונחות פיקות של רובה צעצוע. החפצים כולם נושאים חשיבות אישית לשעיבי ויחד, דרך האזוטריות שלהם, מרכיבים את דמותו המורכבת.
בעבודתו מגיב שעיבי לדור האבות של שדה האמנות הישראלי ולתמת דלות החומר המגדירה דור זה. רבים מן האובייקטים המונחים על המדפים הם מחווה למאסטרים המקומיים האלה אך אחרים מסמנים התרסה וניסיון למרוד כנגד דמויות האב השתלטניות דרך פנטזיה על אבהות מסוג שונה. שעיבי יצר עבור התערוכה כשלוש מאות מטבעות אלומיניום שגם הם נושאים את דמותו. דיוקנו המוטבע בפרופיל על המטבעות, ובמיוחד זקנו המכובד, מעלה באוב דמות אב נוספת – תיאודור הרצל, אבי הציונות. "מדף" חושפת את עולמו הפנימי של שעיבי ואת השיח שהוא מנהל בתור דמות אב מדומיינת מול אבות בהיסטוריה של ישראל. את הונו, הפיננסי והאינטלקטואלי, שעיבי לא מעוניין לאגור, והוא מעודד את מבקרי התערוכה לקחת מטבע ולשמור אותו לעת צרה.

תודה ליעל דור בר.

בר רוסו

לאלי בידו היא דמות בדיונית וחסרת מגדר, העוטה בגד גוף בצבע עור מכף רגל ועד ראש. זו לא הפעם הראשונה של לאלי במרכז אדמונד דה רוטשילד; למעשה, היא מרגיש.ה שם מאוד בבית. עד כדי כך שהחליט.ה להביא לחלל התערוכה אובייקט אישי־משפחתי: קולאז' שמאגד זיכרונות יקרים מבני משפחה אהובים. משפחת בידו, ממש כמו לאלי, עטופה גם היא בבגד גוף שיוצר הומוגניות חיצונית בין הדמויות. אפשר למצוא בקולאז' סצנות משפחתיות ישראליות טיפוסיות, מאירועים ומטיולים, מהבית ומהחצר. דודים ונכדים, אחיות ותינוקות, המשפחה המורחבת כולה שם. בה בעת, התלבושת האחידה הופכת את בני המשפחה לפני שטח שעליהם אפשר להקרין כמעט הכול. כאשר הגוף נעלם לכדי מקשה אחת, סממני המגדר מתווכים באמצעות אביזרים ועזרים חיצוניים, המעידים בבירור על מה שהתלבושת מנסה לטשטש.

בגד הגוף מוצב בכניסה לגלריה כשטיח רצפה, מעין שכבת עור שהושלה – זהות המאפשרת הסתרה ובו זמנית ניתנת להורדה.
"One Swallowed Them All" של בר רוסו מדמיינת פטריארך משפחתי, ראש שבט בדיוני עם ביוגרפיה ויזואלית רחבת יריעה. שם העבודה נלקח מסיפור עם של הבסותו'ו (דרום אפריקה) על מפלצת שבולעת את כל שנתקל בדרכה, וכך היא גדלה וגדלה עד שמאיימת לכלות את הקיום. היוצר, של הקולאז' אבל גם של עבודת האמנות, לאלי ורוסו, נותרים כמעין דמות צללים המנצחת על המתרחש ומנסה לדחוס כמה שיותר לתוך המסגרת. חזרתה של רוסו אל דמותה של לאלי מעמיקה את מחקרה האמנותי: מצד אחד העלמת הסממנים המגדריים מכריח את הצופה לחשוב ולהבין מגדר באופן שונה, ולצד זאת ריבוי הדמויות, יצירה של משפחה הכוללת קשישים, ילדים וטף, מעניק נפח ועומק לקשר בין משפחתיות, רבייה ויחסי שארות.

מוקדש לנפתלי רוסו ולואיזה קדן רוסו.

דלפין זורע

מעל כל אלה מרחפת הפצצה המתקתקת של דלפין זורע. ציור פני אישה אלמונית תלוי בגובה בעומק הגלריה. היא מישירה מבט, עיניה הכחולות מתבוננות בקפידה לעבר הכניסה למרכז. שפתיה האדומות קפוצות, נוצצות בברק מתקתק. היא נמצאת מעל כולם ורואה הכול. אם רוחנית. היא אב טיפוס של אישה, מושלמת ומהודרת, ובאותה העת מאיימת, רצינית ומפתה. הדמות פתוחה לפרשנות: מצד אחד אפשר לתפוס אותה כאשת חיל, צנועה ומסורתית. אולי זו בכלל פאה על ראשה? מצד שני יש בה אלמנט מושך, מיני ומוגזם. זורע יוצרת מטריארכית אלוהית, רוח קודש פתיינית. תלויה באוויר, היא מסמנת את עצמה כפטרונית התערוכה, האם הקדושה, המדונה וגם הזונה. היא אם וגם אחות, בת זקונים או כלה ביום חתונתה, אשת משפחה. היא זורע בעצמה או אולי דודתה? צבעי השמן מגזימים את תווי פניה וככל שמתבוננים בהם, נשאבים פנימה. היא מהפנטת, מושכת. זורע ממקדת את מבטנו אל אישה המשחקת עם גבולות הטעם הטוב, אל פיגורה אמביוולנטית, מוגזמת כמו שהיא חסודה, מוכרת אך אנונימית. פצצה ישראלית.

عائلتي

القيّم: د. يردين يي شتينر

لطالما كانت العائلة الإسرائيلية، بفرادتها وأهميتها، موضوع بحث واهتمام منذ قيام الدولة. لقد أدى انعدام الاستقرار السياسي المستمر في المنطقة إلى خلق واقع تكون فيه الدولة وحدودها عرضة للتقويض باستمرار. في المقابل (وربما بسبب ذلك تحديدًا)، ترسخ البناء الأسري في التجربة الإسرائيلية كإطار مستقر ومهم، قوي وذو أهمية ملموسة ورمزية.

أبرزت فترة الحرب كيف أن البناء الأسري الإسرائيلي يتجاوز الحدود البيولوجية المألوفة التي تحدد العائلة، ويتوسع ليصبح نظامًا تنظيميًا وعضويًا يعمل بكفاءة وإصرار. في المواضع التي فشلت فيها الدولة، تولت العائلة، بأوسع معاني الكلمة، مسؤوليات وطنية، مثل الإشراف والرعاية والإسكان.

يستكشف معرض "عائلتي" العائلة الإسرائيلية كمفهوم وطني وشخصي، يمثل القاعدة والاستثناء، ككيان فردي وجماعي، من خلال أعمال فنية تتحدى حدود صمود ومرونة البناء الأسري الكلاسيكي.

بدأت العملية الجماعية حتى قبل اندلاع الحرب. وفي حين أن الرؤية والرغبة الأصلية للقيّم الفني كانت تنطوي على حوار حول العلاقة المعقدة بين العائلة والدولة، فقد كان لكل فنان وفنانة مشارك/ة الحرية الكاملة في تناول المفهوم وتفسيره شخصيًا. تشكل نتاجات هذه العملية فسيفساء من التجارب التي تتجمع في معرض لا يدّعي الكمال أو الشمولية، بل يهدف إلى تمثيل لحظات يمكن التماهي معها، لحظات خاصة ومألوفة في آن واحد.

توجه الفنانون والفنانات إلى عائلاتهم – بعضهم بشكل مباشر، من خلال المشاركة النشطة لأفراد العائلة أو باستخدام الأرشيف العائلي، وبعضهم الآخر بشكل روحي، من خلال فحص فكري أو فلسفي للمفهوم – لاستكشاف كيف تتبلور هذه الوحدة، وكيف تخلق تواريخًا وخيالات وتمنح معنى لحياة الفرد الذي يجد نفسه منفصلًا عن الجماعة.

المعنى المزدوج لـ"عائلتي" يرسم مسار المعرض: فمن ناحية، يتناول المعرض الوراثة، وما يُمنح دون اختيار، والجوانب الاجتماعية والبيولوجية التي تحدد ماهية الخلية الأسرية؛ ومن ناحية أخرى، يشجع على تعريف ذاتي وشخصي لما يعتبر عائلة وعائليًا، وما يحدد القرب والانتماء خارج التعريفات التقليدية أو التصورات التاريخية.

كيف تمثل الهويات الفردية المختلفة هوية جماعية وعائلية؟ كيف تتطور العائلة وتتغير إلى جانب واقع سياسي مجهول وفي ضوئه؟ في هذا السياق، تصبح الإسرائيلية نفسها مفهومًا واسعًا وخاضعًا لتفسير الفنانين والفنانات الذين يتناولونه من خلال مجموعة متنوعة من العدسات النقدية.

يستكشف "عائلتي" بنية العائلة عبر مجموعة من الوسائط، متسائلًا في الوقت نفسه عن كيفية اختبار الفنانين وتمثيلهم لهذا الفضاء الهام والحميمي بطريقة فنية ونقدية، تعكس الواقع الإسرائيلي المعاصر والمعقد.

إيتمار بوحنيك

النص الذي يظهر في عمل إيتمار بوحنيك مأخوذ من رسالة تلقاها من جدته بعد حوالي شهر من اندلاع الحرب، بعد أن اكتشفت أنه على علاقة بشاب مسيحي من أصل فلسطيني منذ عامين. في عمل "أحبك وسأستمر في حبك"، يُؤنسن بوحنيك رد فعل جدته القاسي. هو يدرس جوهر العلاقة بينهما والفجوة بين الأجيال في مفهوم العلاقة الأسرية والحميمة. بدلًا من دفن رسائل جدته الإشكالية والمظلمة، قرر بوحنيك عرضها كلوحات إعلانية أو كمنشورات "الباشكفيل". اختار أسلوبًا إسرائيليًا بشكل خاص وخلق تقليدًا مبالغًا فيه لجماليات الملصقات باستخدام صور عشوائية وخطوط متغيرة ورموز يهودية. بذلك، يخلق بوحنيك تضادًا بين كلمات جدته المؤلمة والسخرية والمبالغة البصرية.

كانت الملصقات هي وسيلة الاتصال الرئيسية بين بوحنيك وجدته، والقفزة من التواصل السطحي والمهذب إلى المطالبة الحازمة بالانفصال عن شريكه جعلته يدرك أنهما يفكران في العائلة بطريقة مختلفة تمامًا. وبينما يثير الاختيار الجمالي شعورًا بالدعابة، فإن المحتوى المؤلم والاتهامي لا يسمح للمشاهد بالبقاء غير مبالٍ. إلى جانب استعراض رهاب المثلية ومجموعة من الأحكام المسبقة، تعبر جدة بوحنيك أيضًا عن حب وقلق كبيرين لحفيدها – وهو تناقض إنساني غني بالازدواجية، خيط رفيع قائم في أفضل العائلات. بعد عدة أشهر، سوّى بوحنيك وجدته الخلافات، ليس من خلال التوصل إلى اتفاق أو جدال صاخب، بل بعد توضيح أن الخيار الوحيد هو القبول والاحتواء. وهكذا عادوا إلى اتصالاتهم المعتادة، بإرسال ملصقات تتمنى "سبتًا مباركًا" و"أسبوعًا جيدًا".

دان دان بيشي

في عمله، يقدم دان دان شمعون بيشي تعاونًا بين رجال عائلة بيشي، حيث يستخدم كل منهم قدراته الإبداعية في عمل عائلي مشترك. عند التفكير في سلالته الذكورية الخاصة، أدرك بيشي أنه في عائلته، لا تُورث الأسماء فقط (عنوان العمل يردد صدى التقليد العائلي بتمرير الأسماء الوسطى عبر الأجيال بالتبادل، من شمعون إلى يوسف، ومن يوسف إلى شمعون)، بل أيضًا الميول الفنية والحرية في الإبداع.

العمل الأرضي الذي يقدمه بيشي يحاكي سجادة منزلية متعددة الطبقات، حيث كل طبقة هي تحية ومساهمة من أحد أفراد العائلة الذي يسخر تخصصه الفني الفريد لصالحها. اعتاد جد بيشي السفر في أنحاء البلاد ورسم مناظرها، وهكذا فإن الطبقة الأولى هي رسم بالألوان المائية على قماش، كتحية لأعماله، وهي بمثابة أساس متين بنى عليه وسيبني بقية أفراد العائلة. قام والد بيشي، وهو مهندس معماري، برسم مناطق مختلفة من منزل طفولة الفنان على القماش المرسوم، وقام الأب والابن معًا بقص الأجزاء المختلفة ولصقها على خشب معاكس، ليحييا الذاكرة ويمنحاها شكلًا ثلاثي الأبعاد. قرر بيشي نفسه إنشاء إطار للعمل، كاستعارة للدور الذي يلعبه في عائلته، في الحياة اليومية وفي صنع هذا العمل. ابنه أريبل البالغ من العمر 3 سنوات، وهو الأصغر في السلالة، يتلقى من والده حرية الإبداع والبناء، التلوين والتزيين ضمن البناء والأساس الذي صاغه له أجداده. يخلّد العمل رجال سلالة بيشي ويضع الفكر الإبداعي كميرات حميمي يربطهم معًا.

سهيله ابو هدبا منيّر

تستكشف سهيله ابو هدبا منيّر الحميمية العائلية من خلال التركيز على اللمسة الرقيقة، التي يتم استعادتها ومنحها حضورًا ماديًا عبر أغراض تضعها في مساحة العرض. يرسل أقارب من جميع أنحاء البلاد والعالم صور زفاف إلى جدة أبو هدبا منيّر، التي تنظمها في ألبومات عائلية. تركز الفنانة على تفصيل من إحدى هذه الصور التي وجدتها في منزل جدتها: كف يد تخرج من فستان دانتيل أبيض وتستقر برفق في كف يد أكبر تخرج من بدلة أنيقة. تظل هوية الشخصيات علامة استفهام، ووجوههم خارج العمل، لكن القرب العائلي والجسدانية والرمزية هي التي تقود المسار الفني. تسحب أبو هدبا منيّر زوج الأيدي المتشابكة من سياقه الأصلي، وتكبرهما إلى ارتفاع متر ونصف، وتحول الصورة إلى أسطوانة. تمامًا مثل كفي الأيدي الموضوعتين في بعضهما البعض، تستعيد حواف الورق الذي طُبعت عليه الصورة تلك اللمسة الحميمية. أثار تقليب الألبومات لدى أبو هدبا منيّر تساؤلاً: ماذا يحدث عندما يُغلق الألبوم وتلتقي الصور المصورة ببعضها البعض، وجهًا لوجه؟ تصبح كل صفحة نوعًا من المحور، بابٌ فتحه وإغلاقه يخلقان اتصالات ولمسات جديدة. قادها هذا الفكر إلى صورة مقابض الأبواب، التي صبتها من الألومنيوم: أربعة أزواج من المقابض موضوعة في أنحاء المعرض في محاولة لمنح شيء يومي معنى جديدًا. غياب الباب يسمح لنا بملاحظة آلية دقيقة ولمسة إضافية تكون عادة مخفية عن أعيننا، حيث يصبح الاتصال بين المقبضين نظامًا تكافليًا من القرب. يتم استعادة اللمسة الرقيقة أيضًا في وضع الأعمال المتناثرة في مساحات المعرض: عندما تكون في متناول اليد من بعضها البعض، تنشأ لمسة حميمة بين عمل أبو هدبا منيّر وبقية الأعمال في المعرض، لمسة لا يمكن أن تحدث إلا في حضن العائلة.

(شكر لنوعا أرفيف على المساعدة في أعمال الصب)

اور دافيد

في عمل إنشائي بالفيديو، تنشئ اور دافيد مذبحًا للأمهات اللواتي كن ورحلن، للأمهات الأربع اللواتي شكلن حياتها بحضورهن ورحيلهن. في جانب واحد من المساحة، توجد ثلاث شاشات يُعرض عليها فيديو في حلقة مستمرة. كل شاشة مخصصة لتفاعل دافيد مع شخصية أمومية شكلت حياتها، كانت في محيطها وأثرت عليها. والدتها البيولوجية التي توفيت ممثلة بالمنزل الذي ربت فيه الفنانة، والتي تُصور وهي تقف خارجه، تجري حوله، تحاول التواصل مع الفراغ والألم الذي تسعى لملئه. في العرضين الآخرين، تؤدي دافيد تصميم رقص حميمي مع شخصيات نسائية مسنة: تركض نحوهن فيفلتن منها، تركض مرة أخرى فيصطدم جسدها بهن، يقفن بثبات، يدِرن ظهورهن لها ولكن من الواضح أنهن ما زلن يحمينها ويحتوينها. يربط عناق محب وحميمي دافيد بشخصيات الأم الحاضرة.

في عرض فيديو على الحائط المقابل لشاشات المذبح، نجد دافيد في غابة القدس، حيث تكتشف نفسها، متضاعفة. لوس نفاي، معالجة ومعلمة روحية لدافيد توفيت فجأة، هي التي علمت دافيد الدرس الأهم: أن تكون أماً لنفسها، وأن تجد العناق والاحتواء الأمومي في داخلها. على عكس قنوات الفيديو الأخرى في العمل، يتضمن هذا العرض رسومًا متحركة، حيث يظهر فجأة نهر من الألم في الغابة الخضراء، ويغرق دافيد في الحزن والأسى. هي لا تستسلم للنهر بل تسبح فيه وتبتلعه كله، متصالحة مع الحزن وتجد القوة لقبول الفقدان. تهدي دافيد العمل لذكرى لوس وللدرس الهام الذي علمتها إياه بحضورها وبرحيلها.

(طاقم العمل: تصوير: آسي بليشا وألون أڤيدار، مونتاج وأفتر وإنميشن: حنان أوفنر. شكر خاص لـ: عيديت ليفي، نيتاع كلاوزنر، لوس نفاي، شاني شيرمان، وغبرييلا داكلو دور)

راز شعيبي

رف كتب مكتظ يوضع في منتصف المعرض. الرف ليس فقط بحجم إنسان بل صُنع أيضًا على صورة صانعه. من يعرف راز شعيبي يعلم أنه يتميز بشعره الكثيف المجعد واللحية التي تزين وجهه. كتحية ذاتية، قرر شعيبي إنشاء رف كتب على صورته، بحيث صُممت جوانب البناء التي تحمل الرفوف مستوحاة من ظله: جانب أسود والآخر مكشوف، وكلاهما مخدوش ومتضرر قليلاً. هكذا يحول شعيبي نفسه إلى هيكل مستقر ومحتوٍ، تفسيره لمفهوم البطريرك، رب العائلة الذي يقف على رأسها ويحافظ على تماسك الجميع وكل شيء. الرفوف مكتظة بمجموعة من الأغراض المليئة بالفكاهة والمعنى، والتي تصبح الأشياء التي تعرّفه، والتي تسكن في عقله وجسده ومفتوحة لتأمل المشاهد. كأس "المركز الأول في التجصيص" يوضع بجانب حقيبة جلدية مليئة بالرمل الحركي؛ وبجانب عدة كتب صنعها بنفسه، توضع كبسولات مسدس لعبة. جميع الأشياء تحمل أهمية شخصية لشعيبي، ومعًا، من خلال غموضها، تشكل شخصيته المعقدة.

في عمله، يتفاعل شعيبي مع جيل الآباء في مجال الفن الإسرائيلي ومع ثيمة "شح المادة" التي تحدد هذا الجيل. العديد من الأشياء الموضوعة على الرفوف هي تحية لهؤلاء الأساتذة المحليين، ولكن البعض الآخر يمثل تحديًا ومحاولة للتمرد ضد شخصيات الأب السلطوية من خلال خيال عن أبوة من نوع مختلف.

أنشأ شعيبي للمعرض حوالي ثلاثمائة عملة معدنية من الألومنيوم تحمل أيضًا صورته. صورته الشخصية المنقوشة جانبيًا على العملات، وخاصة لحيته المهيبة، تستحضر شخصية أب أخرى - ثيودور هرتسل، أبو الصهيونية. يكشف "رف" عن عالم شعيبي الداخلي والحوار الذي يديره كشخصية أب متخيلة في مواجهة آباء في تاريخ إسرائيل. ثروته، المالية والفكرية، لا يرغب شعيبي في تكديسها، وهو يشجع زوار المعرض على أخذ عملة والاحتفاظ بها لوقت الحاجة.

(شكر لـ ياعيل دور بار)

بار روسو

لالي يبدو شخصية خيالية لا جندر لها، ترتدي بذلة ضيقة بلون الجلد من الرأس إلى أخمص القدمين. هذه ليست المرة الأولى لـ "لالي" في مركز إدموند دي روتشيلد؛ في الواقع، هي تشعر هناك وكأنها في بيتها. لدرجة أنها قررت إحضار غرض شخصي-عائلي إلى مساحة المعرض: كولاج يجمع ذكريات ثمينة من أفراد عائلة محبوبين. عائلة بيدو، تمامًا مثل لالي، مغطاة أيضًا ببذلة ضيقة تخلق تجانسًا خارجيًا بين الشخصيات. يمكن العثور في الكولاج على مشاهد عائلية إسرائيلية نموذجية، من مناسبات ورحلات، من المنزل والحديقة. أعمام وأحفاد، أخوات ورضع، العائلة الممتدة كلها هناك. في الوقت نفسه، يحول الزي الموحد أفراد العائلة إلى سطح يمكن أن يُسقط عليه أي شيء تقريبًا. عندما يختفي الجسد ليصبح كتلة واحدة، يتم التعبير عن علامات الجندر من خلال إكسسوارات ومساعدات خارجية، تشير بوضوح إلى ما يحاول الزي طمسه.

توضع البذلة الضيقة عند مدخل المعرض كسجادة أرضية، كطبقة من الجلد المنسلخ - هوية تسمح بالاختباء وفي نفس الوقت يمكن خلعها.

عمل بار روسو "أحدهم ابتلعهم جميعًا" يتخيل بطريركًا عائليًا، زعيم قبيلة خيالية بسيرة ذاتية بصرية واسعة النطاق. اسم العمل مأخوذ من قصة شعبية أفريقية عن وحش يبتلع كل ما يصادفه في طريقه، وهكذا يكبر ويكبر حتى يهدد بإفناء الوجود. يبقى الصانع، للكولاج ولكن أيضًا للعمل الفني، لالي وروسو، كشخصية ظل تدير ما يحدث وتحاول حشر أكبر قدر ممكن داخل الإطار. عودة روسو إلى شخصية لالي تعمّق بحثها الفني: فمن ناحية، إزالة العلامات الجندرية تجبر المشاهد على التفكير وفهم الجنسانية بطريقة مختلفة، وإلى جانب ذلك، تعدد الشخصيات، وخلق عائلة تضم كبار السن والأطفال والرضع، يمنح حجمًا وعمقًا للعلاقة بين العائلية، الإنجاب، وعلاقات القرابة.

(مهدى إلى نفتالي روسو ولويزا كادان روسو)

دلفين زوريع

فوق كل هذا تحوم قنبلة دلفين زوريع الموقوتة. لوحة لوجه امرأة مجهولة معلقة عالياً في عمق المعرض. تحدق مباشرة، وعيناها الزرقاوان تنظران بصرامة نحو مدخل المركز. شفتاها الحمراوان مطبقتان، تلمعان ببريق حلو. هي فوق الجميع وترى كل شيء. أم روحية. هي نموذج أصلي للمرأة، مثالية وأنيقة، وفي نفس الوقت مهددة، جادة ومغرية. الشخصية مفتوحة للتأويل: من ناحية، يمكن اعتبارها امرأة فاضلة، متواضعة وتقليدية. ربما هذه باروكة على رأسها؟ ومن ناحية أخرى، يوجد فيها عنصر جذاب، جنسي ومبالغ فيه. تخلق زوريع أمًا حاكمة إلهية، روحًا مقدسة ومغرية. معلقة في الهواء، تؤشر على نفسها كراعية للمعرض، الأم القديسة، المادونا والعاهرة. هي أم وأخت، الابنة الصغرى أو عروس في يوم زفافها، امرأة عائلة. هل هي زوريع نفسها أم ربما عمتها؟ تبالغ الألوان الزيتية في ملامح وجهها، وكلما نظرت إليها، انجذبت للداخل. هي منومة، جذابة. تركز زوريع أنظارنا على امرأة تتلاعب بحدود الذوق الرفيع، على شخصية غامضة، مبالغ فيها بقدر ما هي عفيفة، مألوفة لكنها مجهولة. قنبلة إسرائيلية.

إيتماربوحنيك
איתמר בוחניק
Itamar Buhnik

אוהב אותך ואמשיך לאהוב, הדפסה דיגיטלית, 29×42×16 ס"מ, 2025
Love you and always will, digital print, 29×42×16 cm, 2025
أحبك وسأستمر في حبك، طباعة رقمية، 29×42×16 سم، 2025

سهيله ابو هدبا منيّر
סוהיילה אבו הדבה מונייר
Suhaila Abu Hadba Mounayer

בהישג יד, הדפסה על נייר ארכיוני, אלומניום, ממדים משתנים, 2025
Within Reach, print on archival paper, aluminum, variable dimensions, 2025
في متناول اليد، طباعة على ورق أرشيفي، ألومنيوم، مقاسات متغيرة، 2025

دان دان بشي
דן דן בשי
Dan Dan Bashi

שמעון-יוסף-שמעון-יוסף, ג'סו צבעוני ושמן על בד ועץ, מימדים משתנים 320×240 ס"מ (ללא רווחים), 2025
Shimon-Joseph-Shimon-Joseph, colored Gesso and oil paint on fabric on wood, variable dimensions 320×240 cm (without gaps),2025
شمعون – يوسف – شمعون – يوسف، جيسو ملون وألوان زيتية على قماش على خشب, مقاسات متغيرة 320×240 سم (بدون فراغات)، 2025

راز شعيبي
רז שעיבי
Raz Shaibi

מדפים, פיסול, רישום והצבה, 162×125×62 ס"מ, 2025
Shelves, sculpture, drawing and installation, 162×125×62 cm,2025
احتضار وكرة قدم، نقوش رخامية مختلطة وفيديو، 162×125×62 سم، 2025

اور دافيد
אור דוד
Or David

ארבע אמהות, מיצב וידאו, ממדים משתנים, 2025
Four Mothers, video installation,variable dimensions, 2025
أربع أمهات، منشأة فيديو، مقاسات متغيرة، 2025

دلفين زوريع
דלפין זורע
Delphine Zorea

פצצה, שמן על בד, 100×150 ס"מ, 2024
Bomb, oil on canvas,150×100 cm, 2024
قنبلة، زيت على قماش، 100×150 سم، 2024

بار روسو
בר רוסו
Bar Ruso

One Swallowed Them All, קולאז' דיגיטלי, ספריי צבע על סיבי קוקוס, ממדים משתנים, 2025
One Swallowed Them All, digital collage, spray paint on coconut fibers, variable dimensions, 2025
One Swallowed Them All، كولاج رقمي، طلاء بالرش على ألياف جوز الهند، مقاسات متغيرة، 2025

Raz Shaibi knows that he is identified with a mane of curls and the large beard that adorns his face. As a personal gesture, Shaibi decided to create a bookshelf in his image, such that the sides of the structure that hold the shelves were inspired by his silhouette: one side is black and the other is bare, both slightly scratched and bruised. In this way, Shaibi transforms himself into a stable and inclusive structure:his interpretation of the patriarch, the father of the family who stands at the head and holds everyone and everything together. The shelves are laden with a variety of objects full of humor and meaning, which become the objects that define him, residing in his mind and body and open to the viewer's perusal. A trophy is placed next to a leather bag filled with kinetic sand; next to several books that he created himself are toy gun bullets. The objects all hold personal significance for Shaibi and together, in their esoteric valences, they compose his complex image.

In his work, Shaibi responds to the generation of founding fathers of the Israeli art field and to the "Want of Matter" that defines them. Many of the objects placed on the shelves are a tribute to these local masters, but others signify defiance and an attempt to rebel against domineering father figures through a fantasy of a different kind of fatherhood. Shaibi created hundreds of aluminum coins for the exhibition that also bear his image. His portrait, embossed in profile on the coins, and especially his distinguished beard, evokes another father figure – Theodor Herzl, the father of Zionism. "Shelves" reveals Shaibi's inner world and the discourse he conducts with the fathers of Israel's history. Shaibi is not interested in hoarding his wealth, financial and intellectual, and he encourages visitors to take a coin and save it for a time of need.

Thanks to Yael Dor Bar.

Bar Ruso

Lali Bido is a fictional, genderless character, dressed in a skin-colored bodysuit from head to toe. This is not Lali's first time at the Edmond de Rothschild Center; in fact, Lali feels very much at home here. So much so that Lali decided to bring a personal-family object into the exhibition space: a collage that brings together precious memories of beloved family members. The Bido family, just like Lali, is also wrapped in a bodysuit that creates external homogeneity between the characters. In the collage, one can find typical Israeli family scenes, from events, trips, inside the house and around the backyard. The entire extended family is represented:aunts, uncles, and grandchildren, brothers, sisters and nephews. At the same time, the uniform outfit turns the family members into a surface onto which almost anything can be projected. When the body disappears into a single cloth, the signs of gender are mediated through external accessories and aids, which indicate what the outfit is trying to obscure. A bodysuit is placed at the entrance to the gallery as a floor mat, a kind of discarded skin that both allows for concealment and at the same time can be removed.

"One Swallowed Them All" by Bar Ruso imagines a family patriarch, a fictional tribal chief with a vast visual biography. The work's title is taken from a Basotho (Southern African) folktale about a monster that swallows everything in its path, growing and growing until it threatens to destroy all existence. Lali and Ruso are shadow figures to one another, creators of the collage and the artwork, who together triumph over what is happening and try to cram as much as possible into the frame. Ruso's return to the character of Lali deepens her artistic research: on the one hand, the disappearance of gender symbols forces the viewer to think and understand gender differently, and on the other hand, the multiplicity of characters and the creation of a family that includes the elderly, children and a baby gives volume and depth to Ruso's exploration of the connection between family, reproduction and inheritance.

Dedicated to Naftali Ruso and Louisa Kaden Ruso.

Delphine Zorea

Above all work, Delphine Zorea's ticking bomb hovers. A painting of an anonymous woman's face hangs high in the depths of the gallery. She stares straight ahead, her blue eyes intently gazing toward the gallery's entrance. Her red lips are pursed, sparkling with a sweet sheen. She is on high and all-seeing. A spiritual mother. She is the prototype of a woman, perfect and elegant, and at the same time threatening, serious and seductive. The figure is open to interpretation: on the one hand, she can be perceived as devout, modest and traditional. Maybe that's a wig on her head? On the other hand, there is an attractive, sexual and exaggerated element to her. Zorea creates a divine matriarch, a seductive holy spirit. Hanging in the air, she marks herself as the patroness of the exhibition, the Holy Mother, the Madonna and the whore. She is both a mother and a sister, a daughter-in-law or a bride on her wedding day, a family woman. Is she Zorea herself or perhaps an aunt? The oil paints exaggerate her facial features and the more you look at them, the more you are drawn in. She is mesmerizing, attractive. Zorea focuses our gaze on a woman who plays with the boundaries of good taste, on an ambivalent figure, exaggerated as she is pious, familiar yet anonymous. An Israeli bombshell.

The floor work that Bashi presents simulates a domestic, multi-layered carpet, in which each layer is a gesture and contribution of a family member who enlists his unique artistic expertise. Bashi's grandfather used to travel around the country and paint its landscapes, so the first layer is a watercolor painting on canvas in an homage to his works, which served as a foundation on which the family continues to build. Bashi's father, an architect, drew various areas of his son's childhood home on the painted canvas. Then together, the father and son cut and glue the pieces to plywood, bringing the memory to life and giving it a three-dimensional form. Bashi himself decided to create a frame for the work, as a metaphor for the role he plays for his family, both in everyday life and in this work's creation. His 3-year-old son, Ariel, the youngest in the lineage, receives from his father the freedom to create, build, paint and decorate the structure and foundation that his ancestors formulated for him. The work immortalizes the men of the Bashi lineage and celerbates creative work as an intimate inheritance that binds them together.

Suhaila Abu Hadba

Suhaila Abu Hadba Mounayer explores family intimacy by focusing on delicate touch, which is recreated and given physical presence through objects she installs in the gallery space. One work is based on relatives from around the country and the world who send wedding photos to Abu Hadba Mounayer's grandmother, who precedes to organize them in family albums. The artist focuses on a detail from one of these photos that she found in her grandmother's house: a hand emerges from a white muslin dress and is gently placed beside a larger hand emerging from an elegant suit. The identities of the figures remain obscure, their faces outside the frame, but family closeness, physicality and symbolism mark the artistic gesture. Abu Hadba Mounayer pulls the pair of holding hands out of their original context, enlarges them and turns the image into a cylinder. Just like the palms of the hands placed together, the edges of the paper on which the image is printed recreate the intimate touch.

Browsing through albums raised a question for Abu Hadba Mounayer: What happens when the album is closed and the photographed images meet each other, face to face? Each page becomes a kind of hinge, a door whose opening and closing creates new connections and contacts. This thought led her to door handles, which she cast in aluminum: four pairs of handles are placed throughout the gallery in an attempt to give an everyday object new meaning. The absence of the door allows us to notice a subtle mechanism and an additional touch that is usually hidden from our eyes, as the connection between the two handles

becomes like a symbiotic system. The subtle touch is also recreated in the placement of the works scattered throughout the exhibition space: when they are within reach of each work, another kind of intimate and familial connection is made possible.

The artist wishes to thank Noa Arbiv for her assistance with casting.

Or David

In a video installation, Or David creates an altar for mothers who have been, and are, gone: for the four mothers who shaped her life in both their presence and their departure. On one side of the room are three screens on which a continuous video loop is played. Each screen is dedicated to David's interaction with a maternal figure who was influential. Her deceased biological mother is represented by the house where the artist was raised; she is filmed standing outside it, running around it, trying to communicate with the void and pain she is trying to fill. In the other two videos, David performs an intimate choreography with adult female figures: she runs towards them and they miss her, she runs again and is blocked by their body, they stand firm, turn their backs to her, but it is clear that they are still protecting and containing her. A loving and intimate embrace connects David to the mother figures who are present.

In a video projection on the wall opposite the altar screens, we find David in the Jerusalem forest, where she discovers herself, doubled. It was Lus Nuway, David's therapist and spiritual teacher who passed away unexpectedly, who taught her the most important lesson: to be her own mother, to find the maternal embrace and acceptance within herself. Unlike the other video channels in the work, this projection includes animation, as a river of pain suddenly appears in the green forest, drowning David in mourning and sorrow. She does not surrender to the river but swims and swallows it all, coming to terms with the grief, and finding the strength to accept the loss. David dedicates the work to the memory of Lus and the important lesson she taught her with her presence and departure.

Photography: Asi Belisha and Alon Avidar Editing, After Effects and Animation: Hanan Offner | Special thanks to Idit Levi, Nita Klausner, Lus Nuway, Shani Sherman, Yaella Rashba | and Gabriella Dekalo Dor.

Raz Shaibi

A crowded bookshelf is placed in the middle of the gallery. The shelf is not only human-shaped, but it is also designed in the image of its creator. Anyone who knows

FAMILIAL

Dr. Yarden Stern

The singularity and importance of the Israeli family has been the subject of research and interest since the state's establishment. The ongoing political instability in the region has created a reality in which the state and its borders are frequently destabilized. In contrast (and perhaps precisely because of this), the family unit has been established as a stable and meaningful framework of the Israeli experience, both practically and metaphorically. This period of war has exemplified and amplified how the Israeli family structure transcends biological boundaries, and expands into an efficient organizational and organic system. In places where the state has faltered, the family, in the broadest sense of the word, has taken on national responsibilities, such as provision, care, and housing. The exhibition "Familial" examines the Israeli family as a national and personal concept, idiosyncratic yet representative, individual and collective, through artworks that stretch the durability and elasticity of the classic family structure.

The group process for this exhibition began before the war began. While the original curatorial vision intended to discuss the complex relationship between family and state, each of the participating artists received freedom to interpret the concept of family as they wished. The artistic products of this process created a mosaic of experiences that come together in an exhibition that does not claim to be absolute or complete, but rather to represent moments with which one can identify: private moments, but also familiar ones. The artists turned to their families – some directly, through the active participation of family members or through the use of personal family archives; and others spiritually, through an intellectual or philosophical examination of the concept – to explore how the family unit is formed, creates histories and fantasies, and gives meaning to the life of the individual through a different form of collectivity.

The double meaning of “Familial” outlines the course of the exhibition. On the one hand, the exhibition deals with inheritance, with what we don’t choose, with the social and biological elements that define what a family unit is. On the other hand, it promotes subjective and personal definitions of what is considered family and familial, what defines kinship and belonging beyond conventional definitions or historical perceptions. How do different individual identities represent collective and familial identity? How does the family develop and change alongside and in light of an unknown political future? Israeliness itself becomes a broad concept subject to interpretation by artists who approach it through a range of critical lenses. "Familial" explores the structure of the family through a variety of mediums, asking how artists experience and represent this significant and intimate space artistically and critically to reflect a contemporary and complex Israeli reality.

Itamar Buhnik

The text appearing in Itamar Buhnik's work was taken from a text message he received from his grandmother about a month after the war broke out. She sent the message after she discovered that he had been in a relationship with a Christian Palestinian man for the past two years. In the work "Love You and Always Will”, Buhnik playfully illustrates his grandmother’s harsh response. He examines the nature of their bond and the different ways family and intimacy are perceived through generational gaps. Instead of burying his grandmother's problematic and dark messages, Buhnik decided to present them as public billboards. He chose a particularly Israeli style and created an exaggerated imitation of the whatsapp sticker aesthetic by using random images, a variety of fonts, and different Jewish symbols. In doing so, Buhnik creates a contrast between his grandmother's hurtful words and the visual exaggeration and ridiculousness of whatsapp culture.

Stickers were the main means of communication between Buhnik and his grandmother, and the jump from superficial and polite communication to an assertive demand to separate from his partner made him realize that they think about family in completely different ways. While the aesthetic choice evokes a sense of amusement, the painful and accusatory content elicits strong reactions. Alongside a display of homophobia and bigotry, Buhnik’s grandmother also expresses great love and concern for her grandson – a human contradiction rich in ambivalence, a fine line that exists in even the most functioning families. After a few months, Buhnik and his grandmother straightened things out, not out of agreement or in a loud argument, but following a clarification that the only option was acceptance and inclusion. Thus, they returned to their normal communication, sending stickers wishing each other "Shabbat Shalom" and "Shavua Tov."

Dan Dan Bashi

In his work, Dan Dan Shimon Bashi presents a collaboration between the men of the Bashi family, each of whom uses his creative abilities in a joint effort. Thinking about his patriarchal lineage, Bashi realized that in his family, not only are names inherited (the title of the work echoes the family custom of passing on middle names in generational leaps, from Shimon to Yosef, from Yosef to Shimon), an artistic inclination and a free creative hand seem to be inherited, too.

משפחתי
17.10.25 — 7.8.25
מרכז אדמונד דה רוטשילד
שד' רוטשילד 104, תל אביב

תערוכה
אוצר: ד"ר ירדן שטרן
משתתפים.ות: איתמר בוחניק, דן דן בשי, אור דוד ,
דלפין זורע, סוהיילה אבו הדבה מונייר, בר רוסו, רז שעיבי
עיצוב גרפי: סטודיו רוני ורוני
תלייה: ששי מזור
הפקת לייבלים: ליין קאט

קטלוג
עיצוב: סטודיו רוני ורוני
טקסטים: ד"ר ירדן שטרן
עריכת טקסט: מאיה שמעוני
תרגום לאנגלית: ד"ר ירדן שטרן
תרגום לערבית: ראג'י בטחיש
הדפסה: פרינטריה

תודות ללוי פרומבאום ויובל אברמי

عائلتي
17.10.25 — 7.8.25
مركز إدموند دي روتشيلد
العنوان: جادة روتشيلد 104، تل أبيب

المعرض
القيّم: د. يردين شتيرن
المشاركون/المشاركات: إيتمار بوحنيك, دان دان بيشي,
اور دافيد, دلفين زورياع, سهيله ابو هدبا منيّر
بار روسو, راز شعيبي
تصميم جرافيكيي: استوديو روني وروني
تعليق: ساسي مازور
انتاج العنوانين: لاين كات

الكتالوج
تصميم: استوديو روني وروني
نصوص: د. يردين شتيرن
تحرير نصوص: مايا شمعوني
ترجمة للانجليزية: د. يردين شتيرن
الترجمة العربية: راجي بطحيش
مطبعة: برينتاريا

شكر لليفي برومباوم ويوفال أفرامي

Familial
August 7, 2025 – October 17, 2025
Edmond de Rothschild Center
104 Rothschild Blvd., Tel Aviv

Exhibition
Curator: Dr. Yarden Stern
Participants: Itamar Buhnik, Dan Dan Bashi,
Or David, Delphine Zorea, Bar Ruso,
Suhaila Abu Hadba Mounayer, Raz Shaibi
Graphic design: Studio Roniverony
Installation: Sassi Mazor
Label production: Line Cut

Catalogue
Design: Studio Roniverony
Texts: Dr. Yarden Stern
Text editing: Maya Shimony
English translation: Dr. Yarden Stern
Arabic translation: Raji Bathish
Print: Printeria

Thanks to Levi Prombaum and Yuval Avrami

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد